

[Frode Jakobsen.]

ken, om NATO vil være mulig efter 1969; eller om NATO vil være nødvendig efter 1969. Det er, som om man har så travlt. Hvis jeg var modstander af NATO, ville jeg snarere undgå at få noget lagt fast for tidligt. Skulle der gives et svar, sådan som verden ser ud i dag, ville det stadig blive et ja til NATO. Ønsker man, at der skal være en chance for at sige nej til NATO som noget, der har gjort sin nytte, men som ikke længere er nødvendigt, må man i hvert fald være interesseret i, at en afgørelse ikke presses frem for tidligt. Der er ingen grund til at være så forhuppet.

I bemærkningerne til forslaget står der, at vi skal tage stilling til NATO senest i 1968. Det samme får man tit indtryk af, når man hører den almindelige diskussion; men det er da en misforståelse. Man taler, som om 1969 var den sidste frist; det er da tværtimod den første lejlighed. Efter Atlantpagtens ordlyd står det ethvert land frit for at melde sig ud af NATO til enhver tid efter 1969. NATO er ikke i sig selv noget positivt. Vi kunne alle sammen ønske en verden, hvor sådan noget som NATO ikke var nødvendigt. Om vi skal være medlem af NATO eller ej efter 1969, må besluttet i lys af verdenssituationen til den tid og ikke i lys af verdenssituationen i dag. Hvem af os kender verden i 1969?

En saglig debat om vor sikkerhedspolitik er altid ønskelig, men for mig er det et stort spørgsmål, om en parlamentarisk kommission ikke tværtimod ville modvirke en sådan fri debat. En parlamentarisk kommission må arbejde bag lukkede døre. Dens medlemmer — og det skulle vel være nogle af dem, der er mest kompetente i den debat — ville være afskåret fra en del af den frihed, som de ellers kunne kaste sig ud i debatten med. I hvert fald er jeg sikker på, at vi ville opleve det, som vi har oplevet én gang før med den mest kendte parlamentariske kommission, Danmark har haft: at megen diskussion blev dysset ned med en henvisning til, at det har vi jo nu nedsat en parlamentarisk kommission til at arbejde med, og så er det rigtigere at afvente dens resultater.

Jeg ser gerne en debat om NATO, selv om jeg mener, at det endnu kun kan blive en tyndbenet og luftig diskussion, fordi vi

mangler de nødvendige elementer; men jeg kan ikke anbefale, at vi nedsætter en parlamentarisk kommission, ikke fordi der ikke er grund til en sikkerhedspolitisk diskussion, men fordi en sådan diskussion netop ikke skal begraves i en parlamentarisk kommission.

Per Møller: Venstre har en positiv indstilling til ethvert rimeligt forslag, som tager sigte på at skaffe en alsidig og afbalanceret oplysning om den storpolitiske udvikling og om baggrunden for Danmarks sikkerhedspolitik. Vi har imidlertid ikke nogen sympati for tanken om at nedsætte en parlamentarisk kommission, således som det her er foreslået. Efter vor opfattelse ville denne forholdsregel skabe uro og tvivl om Danmarks medlemskab i Atlantpagten, og det spørgsmål har efter vor mening ikke nogen aktualitet.

Det er jo ikke således, at Atlantpagten udløber i 1969; den løber videre; der sker blot det, at man ved det årstal åbner en mulighed for, at de medlemmer, der ønsker det, kan trække sig ud. Den ledende magt i Atlantpagten, USA, har ikke varslet noget ønske i så henseende, England har ikke gjort det, og Frankrig har for nylig officielt tilkendegivet et udtrykkeligt ønske om at forblive som medlem af Atlantpagten.

For venstre kan der heller ikke være noget spørgsmål om medlemskab; det er ikke aktuelt. Den baggrund, den situationsbedømmelse og de bevæggrunde, der i 1949 førte til, at Danmark sluttede sig til Atlantpagten, findes efter vor mening stadig. Ganske vist er det jo klart, at der er indtruffet en klimaændring i det øst-vestlige forhold, men tilbage står dog, at alle de egentlige øst-vestlige stridsspørgsmål stadig er uløste.

På den baggrund mener vi i venstre, at det er absolut nødvendigt at opretholde det danske medlemskab, den danske tilslutning til Atlantpagten, og ser derfor ikke nogen mening, ikke noget godt formål i nu at nedsætte en parlamentarisk kommission til undersøgelse af disse spørgsmål.

Erik Kragh: Man kan vel nok sige, at Atlantpagten vil være en nødvendighed, så længe Tyskland er delt; det er også det, præsident de Gaulle understreger i den